

Sủng Phi

Chương 46 : Chương 45

Chương 45. Xu thế lời đình.

Editor: Linh

Qua một thời gian, trong cung xảy ra một việc.

Phùng Liên Dung ngủ dậy, chỉ thấy Kim Quế Ngân Quế hai người ở bên ngoài cửa sổ thì thâm gì đó, vẻ mặt đó nhìn qua có phần quỷ dị.

Có chút giống như khi nói đến Nhật thực trước đây.

Phùng Liên Dung khó hiểu, gọi hai người các nàng qua.

Kim Quế nói: “Chủ tử, trong cung chúng ta có người biết dùng Vu thuật đấy.”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung giật mình, trong ấn tượng của nàng không có chuyện này mà, “Người nói rõ xem nào.”

Kim Quế bắt đầu nói: “Hồ quý phi bị người dùng Vu thuật hại, bị bệnh mấy ngày, sau này có người tố giác, là một Chiêu Nghi ghen tỵ Hồ quý phi, dùng rối gỗ nguyên rửa nàng, buổi tối hôm qua bị lục soát ra.”

Phùng Liên Dung cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn không nhớ rõ đã nghe qua mấy từ Vu thuật, rối gỗ này.

Có điều năm đó vào thời gian này, đằng trước Thái tử bị người hành thích, thương thế nghiêm trọng, Hồ quý phi bị Hoàng thái hậu biếm lãnh cung. Ngay cả Hoàng thượng cũng không cứu được bà ta, cho nên, lịch sử cũng đã sớm thay đổi.

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày, mơ hồ sinh ra một loại dự cảm xấu.

Nhưng nàng vẫn không rõ đó là cái gì.

Mấy chuyện nàng vốn biết đều đã không còn giống hiện tại.

Hoàng thái hậu nghe nói chuyện này, cười lạnh nói: “Nàng hiện tại không còn cách nào khác nên muốn diệt hết các phi tần khác, cái gì mà Vu thuật với rối gỗ, nếu thật sự linh nghiệm như vậy, chẳng phải thiên hạ này đã bị đại loạn, muốn giết ai, dễ như lật tay thôi!”

Hoàng hậu cũng không tin tà.

Đúng lúc này, Thái tử cầu kiến.

Mà lúc này, Hồ quý phi đang nói với Hoàng đế chuyện bị người làm hại.

Bà ta nước mắt thành dòng nói: “Mấy đêm nay thiếp thân ngủ không được ngon, cả người đều không có khí lực, mời ngự y đến xem, không đoán ra bị bệnh gì, chỉ nói thử ăn mấy vị thuốc xem thế nào.” Bà ta thở dài, “Nếu không phải có người nói ra, chỉ sợ thiếp thân sẽ chậm rãi bị giết chết.”

Ở bên trong nhận thức của Hoàng đế vốn cũng cảm thấy Vu thuật không thể tin: “Thật sự sẽ không thoải mái?”

“Đúng vậy, sau này bị tìm ra, thiếp thân lập tức khỏe ngay.” Hồ quý phi mặt lộ vẻ hoảng sợ, nói: “Cho nên có chút bệnh chữa mãi không khỏi, nói không chừng chính là bị người lén hại cũng không nhất định.”

Hoàng đế cũng có chút tin.

Hồ quý phi lại cùng ông ta nói mấy chuyện liên quan đến Vu thuật.

Kết quả vào ban đêm Hoàng đế liền nằm mơ, mơ thấy có người dùng một con rối gỗ nguyên rửa ông ta, ông ta đau đầu, buổi sáng tỉnh lại, không tốt thêm chút nào, đầu càng thêm đau. [Đây là vấn đề về tâm lý, bình thường ngày nghĩ gì đêm mơ đó, nhất là những người đang ốm bệnh như Hoàng đế. Hồ quý phi cũng biết điều này nên lợi dụng nó.]

Hoàng Ưng Túc thấy thế, vội mời Chu thái y đến xem.

Chu thái y vẫn như cũ, bệnh này của Hoàng thượng vốn phải chậm rãi

điều trị, chính ông ta không nghe, thế nào cũng muốn đi xử lý chính vụ, còn không cấm dục, cho nên vẫn phải uống thuốc như cũ.

Hoàng đế cảm tức, mắng chửi Chu thái y một hồi: “Lại khai mấy loại thuốc đó, các người là một đám lang băm, trăm cần các người làm gì, cút ra ngoài cho ta!”

Chu thái y trấn định lui xuống.

Đầu Hoàng đế tiếp tục đau.

Buổi tối lại nằm mơ Vu thuật, Hoàng đế bỗng cảm thấy hay đây là thần linh báo mộng, ông ta nói với Hoàng Ứng Túc: “Bệnh này của Trẫm có chút không bình thường!”

Hoàng Ứng Túc nói: “Nô tài cũng cảm thấy vậy, Hoàng thượng vẫn long tinh hổ mãnh, nào có ai bị bệnh lâu như vậy.”

Hoàng đế liền nói: “Hay là cũng có người làm rối gỗ nguyên rửa Trẫm?”

Hoàng Ứng Túc im lặng, qua một lát mới nói: “Nô tài không dám nói.”

Thấy hấn vẻ mặt do dự, Hoàng đế cả giận nói: “Người gạt Trẫm chuyện gì đúng không? Còn không mau nói!”

Hoàng Ứng Túc vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, thật ra, thật ra nô tài đã sớm có chút nghi ngờ, có một ngày nô tài nhìn thấy Nghiêm Chính đón một người mặc áo đạo sĩ.”

“Nghiêm Chính là ai?” Hoàng đế hỏi.

“Người bên cạnh Điện hạ.”

Hoàng đế giận dữ.

Quả nhiên nhi tử này của ông ta vẫn luôn ngóng trông ông ta chết, đáng tiếc ông ta một lần lại một lần bỏ qua cho hấn, lần này, ông ta không thể lại mềm lòng, đám thái y này khẳng định cũng là người của Thái tử.

Hoàng đế nói: “Người lập tức phái người đi thăm dò.”

Hoàng Ưng Túc giọng run run: “Nô tài có thể tra ra cái gì chứ, Hoàng thượng, nô tài chỉ là một hoàng môn, bên cạnh Điện hạ nhiều thân vệ như vậy, có thể cho phép nô tài?”

Hoàng đế nghĩ thấy cũng đúng liền gọi Đại thống lĩnh Cẩm quân và Chỉ huy sứ Cẩm y vệ tới, nói: “Các người cùng Hoàng công công đi tra rõ án này, nhất định phải tìm ra manh mối, tìm khắp nơi trong cung cho Trẫm! Đào sâu ba thước cũng phải tra rõ ràng!”

Đại thống Lĩnh Hà Khả Tu hỏi: “Ý Hoàng thượng là muốn bắt Điện hạ?”

Hoàng đế mặt âm trầm: “Nếu hãn không phối hợp, các người nhìn rồi làm.”

Hà Khả Tu lên tiếng, cùng Trần Việt đi ra ngoài.

Hoàng Ưng Túc chân cao khí ngang theo ở phía sau.

Hiện tại chỉ cần đi một chuyến đến Xuân Huy các lật một cái là được, sau đó mang rối gỗ đến cho Hoàng thượng thấy, Hoàng thượng còn có thể không tin là Thái tử gây ra sao?

Kết quả ba người vẫn chưa đi được bao xa, chợt nghe bên ngoài có tiếng huyền oán.

Hoàng Ưng Túc nhìn qua, trong lòng giật mình, thầm nghĩ rốt cuộc là sao thế này!

Chỉ thấy Dư Thạch sải bước đi qua, phía sau đi theo mấy chục cấm quân, nói muốn cầu kiến Hoàng thượng.

Hoàng Ưng Túc theo bản năng cảm thấy không tốt, vội hỏi: “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, lát sau người hãy đến.”

Dư Thạch không nghe, trực tiếp đẩy cửa vào.

Hoàng đế đang muốn trách cứ, Dư Thạch quỳ xuống, trình đồ trong tay

lên, nói: “Vừa rồi có người tố giác Hồ quý phi dùng Vu thuật, nguyên rủa Hoàng thượng và Điện hạ, chúng cố ở đây.”

Hoàng đế kinh hãi, thân mình lung lay.

Hoàng Ưng Túc bị bỏ qua ngoài cửa chỉ cảm thấy bản thân bị sét đánh trúng, nửa ngày chưa lấy lại được tinh thần.

Đây không phải là kế hoạch của bọn họ sao?

Sao Hồ quý phi ngược lại biến thành hung thủ sau màn rồi?

Dư Thạch lại nói: “Thuộc hạ tìm được dưới một thân cây ở hậu viện Trường Xuân cung.”

Hắn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hét lớn: “Người nghe lệnh của ai, vì sao chuyện này Trẫm không biết gì hết? Đồ hỗn trướng, bằng vào một con rối gỗ là có thể định tội?”

Dư Thạch vẻ mặt bình tĩnh: “Do hoàng thượng thân thể không tốt, sau khi biết được chuyện này Thái hậu nương nương liền lệnh thuộc hạ....”

Hoàng đế phát tay áo, đi thẳng đến Thọ Khang cung.

Ông ta tuyệt không tin Hồ quý phi sẽ hại ông ta!

Hồ quý phi yêu ông ta, cho dù muốn con trai của mình làm thái tử thì Hồ quý phi cũng sẽ không hại ông ta, đây nhất định là ai thiết kế hãm hại Hồ quý phi, muốn mạng của nàng.

Hoàng đế biết tội này một khi không thể chứng thực, Hồ quý phi nhất định sẽ mất mạng, ông ta không thể để chuyện này xảy ra!

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Hoàng đế không ngừng suy nghĩ, là Thái tử, hay là mẫu thân ông ta, Hoàng thái hậu?

Không sai, bọn họ đều muốn mạng Hồ quý phi!

Hoàng Ứng Túc thấy Hoàng thượng chẳng những không có trách phạt Hồ quý phi, ngược lại còn trách cứ Dư Thạch, mừng rỡ, nhân cơ hội liền đi lên nói: “Hoàng thượng, vậy Điện hạ....”

“Đi thăm dò như cũ!” Hoàng đế hạ lệnh, “Có ai gây trở ngại, giết không tha!”

Dư Thạch, Hà Khả Tu, Trần Việt ba người biến sắc.

Xem ra hôm nay Hoàng thượng thật sự nổi giận, cũng lộ ra tâm tư muốn động Thái tử, mắt thấy Hoàng thượng đi rồi, bọn họ ba mặt nhìn nhau, lãnh binh đi đến các cửa cung.

Hoàng Ứng Túc cả kinh tròn mắt đều sắp rơi xuống, ở phía sau kêu lên: “Không phải là muốn đi tra Điện hạ sao, các người đi đâu vậy?”

Thế nhưng không ai nghe hẳn.

Dư Thạch đi hai bước, phân phó nói: “Mời mấy vị công công đến nơi khác, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hoàng Ứng Túc vừa nghe, sợ đến mức mặt trắng bệch, vội vàng muốn trốn, kết quả hẳn vừa chạy đã bị một cấm quân bắt lấy, nhét vải vào miệng liền tha ra ngoài, còn có hoàng môn bên người Hoàng thượng, không một ai có thể trốn.

Trần Việt đi qua nói: “Ta đi cửa Tây.”

Cửa Tây Ngô Thiêm Sự là tâm phúc của Hoàng thượng, đều là Cấm y vệ, hẳn hiểu rất rõ.

Hiện giờ, bọn họ chính là so ai nhanh hơn.

Dư Thạch và Hà Khả Tu cũng đều có mục tiêu muốn ứng phó, chia đường mà đi.

Hoàng Thái hậu nghe Hoàng thượng phản ứng như thế, bà thở dài một tiếng.

Nhi tử này của bà, là một tay bà nâng lên, mấy chục năm này, bà dốc hết toàn lực bảo vệ hắn, để hắn ngồi yên vị trí này, hiện giờ xem ra, thật sự là không đáng.

Hắn đã từng hiểu rõ bà khổ tâm?

Là một nữ nhân, quả nhiên là từng bước đi nhầm!

Hoàng thái hậu nhìn Hoàng hậu bên cạnh một cái, thản nhiên nói: “Chuyện hôm nay người không cần nhúng tay, ta một bó tuổi, ai hận ta cũng chẳng sao, người dù sao cũng là mẫu thân của chúng nó.”

Nói chính là Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử.

Hoàng hậu khom người, chậm rãi lui ra.

Hoàng thái hậu cầm lấy ly rượu độc trên bàn, vốn định dựa theo lệ thường, nói ra hành vi phạm tội, kết quả đến bên miệng, hóa thành một tiếng thở dài: “Đi ban thưởng đi.”

Người đó, đến cùng là nữ nhân mà nhi tử bà yêu sâu sắc.

Cảnh Hoa nâng tay tiếp được khay bạc, dẫn theo hai vị ma ma, bước chân vội vàng đi về phía Trường Xuân cung.

Mà lúc này, Hoàng đế đang đi đến Thọ Khang cung.

Ông ta vào cửa liền kêu: “Mẫu hậu, vụ thuật gì đó căn bản không liên quan đến Hồ quý phi, lần trước nàng còn bị người nguyên rủa đấy, chính nàng làm sao có thể làm ra chuyện này?”

Hoàng thái hậu ngồi dựa lưng vào ghế, từ trên cao nhìn xuống nhi tử đang hoang mang rối loạn.

Bà khẽ cười cười: “Hoàng thượng, ngài không phải là vì Hồ quý phi mà giết Chiêu Nghi đó sao, sao không cho phép nàng ấy biện giải? Hiện giờ chúng cứ đều ở đây, mặc kệ là rối gỗ, hay là cung nhân tận mắt nhìn thấy Hồ quý phi chôn rối gỗ, đều có, sao lại không liên quan đến nàng?”

Hoàng đế vội la lên: “Đó là có người vu hãm!”

“Ai sẽ vu hãm nàng?” Hoàng thái hậu hỏi.

Hoàng đế nhất thời không nói lên lời.

Hoàng thái hậu cũng không sốt ruột.

Bà nhìn nhi tử này, đột nhiên có chút đáng thương hẳn.

Đường đường là một Hoàng đế, vì một nữ nhân mà rơi vào bộ dáng như bây giờ.

Hoàng thái hậu nghĩ, bà rốt cuộc đã dạy nhi tử này thế nào?

Hoàng thái hậu đứng lên nói: “Hoàng thượng, ai gia đã xử trí Hồ quý phi, bây giờ nói nữa cũng không có ý nghĩa, xin Hoàng thượng nén bi thương.”

Hoàng đế nghe vậy, chỉ cảm thấy trong đầu âm một tiếng, thế giới trước mắt một mảnh tối đen.

Thái tử đứng ở ngưỡng cửa chính điện, vẻ mặt trầm tĩnh như nước.

Lúc trước, hắn đoán được kế sách của Hồ quý phi, từng đã chẳng thèm ngó tới.

Ở trong cung, muốn vu hãm một người, nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó, chỉ xem quyền thế ở trong tay ai, hắn cười nhạo Hồ quý phi ngây thơ.

Đứng ở nơi này nhiều năm như vậy, thế mà vẫn không thấy rõ ràng tình thế.

Phụ hoàng này của hắn được coi là gì?

Dù là hắn, lại được coi là gì?

Thái tử ngẩng đầu nhìn trời.

Hôm nay là ngày đẹp, ánh mặt trời xán lạn, vốn như vậy, thời tiết đầu thu sẽ làm người ta có tâm trạng tốt.

Nhưng mà, hần phảng phát nghe được tiếng khóc.

Hai người đệ đệ của hần, nhất định sẽ vĩnh viễn nhớ được một ngày này.

LINK Truyện:

Sủng Phi <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699.html>

LINK Chương này:

Chương 45

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699/chuong-46.html>